

42

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 20 grudnia 1961 r.

w sprawie ratyfikacji przez Polskę Konwencji o uznawaniu i wykonywaniu zagranicznych orzeczeń arbitrażowych, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 10 czerwca 1958 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. VIII ust. 2 Konwencji o uznawaniu i wykonywaniu zagranicznych orzeczeń arbitrażowych, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 10 czerwca 1958 r., został złożony w Sekretariacie Organizacji Narodów Zjednoczonych dnia 3 października 1961 r. polski dokument ratyfikacyjny powyższej Konwencji.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że następujące państwa złożyły swoje dokumenty ratyfikacyjne względnie dokumenty przystąpienia do powyższej Konwencji:

Izrael . . . . . dnia 5 stycznia 1959 r.
Maroko . . . . . dnia 12 lutego 1959 r.

z oświadczeniem, że Rząd J.K.M. króla Maroka będzie tylko stosował Konwencję do uznawania i wykonywania orzeczeń arbitrażowych wydanych jedynie na obszarze innego Umawiającego się Państwa.

Zjednoczona Republika Arabska . . . . . dnia 9 marca 1959 r.
Francja . . . . . dnia 26 czerwca 1959 r.

z następującym oświadczeniem:

„1. Powołując się na możliwość przewidzianą w artykule I ustęp 3 Konwencji, Francja stwierdza, że będzie stosowała Konwencję na zasadzie wzajemności do uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych jedynie na obszarze innego Umawiającego się Państwa; stwierdza ona również, iż będzie stosowała Konwencję tylko do sporów wynikłych ze stosunków prawnych, zarówno umownych, jak i pozaumownych, które uważane są według jej prawa krajowego za stosunki handlowe.

2. Powołując się na Artykuł X ustępy 1 i 2 Konwencji, Francja oświadcza, iż Konwencja obejmie wszystkie terytoria Republiki Francuskiej”.

Czechosłowacja . . . . . dnia 10 lipca 1959 r.

z następującym oświadczeniem:

„Czechosłowacja będzie stosowała Konwencję do uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych na obszarze innego Umawiającego się Państwa. W odniesieniu do orzeczeń wydanych na obszarze Państw nie będących stronami będzie ona stosowała Konwencję jedynie w takim zakresie, w jakim te Państwa zapewnią wzajemność traktowania”.

Syjam . . . . . dnia 21 grudnia 1959 r.
Kambodża . . . . . dnia 5 stycznia 1960 r.
India . . . . . dnia 13 lipca 1960 r.

z następującym oświadczeniem:

„Zgodnie z artykułem I Konwencji Rząd Indii stwierdza, iż będzie stosował Konwencję do uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych jedynie na obszarze Państwa będącego stroną tej Konwencji. Rząd Indii stwierdza również, że będzie stosował Konwencję tylko do sporów wynikających ze stosunków prawnych, zarówno umownych, jak i pozaumownych, które uważane są przez prawo Indii za stosunki handlowe”.

Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich . . . . . dnia 24 sierpnia 1960 r.

z oświadczeniem, że będzie stosował postanowienia tej Konwencji w odniesieniu do orzeczeń arbitrażowych wydanych na obszarach Państw nie będących stronami jedynie w takim zakresie, w jakim zapewnią one wzajemność traktowania.

Ukraińska Socjalistyczna Republika Radziecka . . . . . dnia 10 października 1960 r.

z oświadczeniem, że będzie stosowała postanowienia tej Konwencji w odniesieniu do orzeczeń arbitrażowych wydanych na obszarze Państw nie będących stronami Konwencji jedynie na zasadzie wzajemności.

Białoruska Socjalistyczna Republika Radziecka . . . . . dnia 15 listopada 1960 r.

z oświadczeniem, że będzie stosowała postanowienia tej Konwencji w odniesieniu do orzeczeń arbitrażowych wydanych na obszarach Państw nie będących stronami jedynie w takim zakresie, w jakim zapewnią one wzajemność traktowania.

Norwegia . . . . . dnia 14 marca 1961 r.

z następującym oświadczeniem:

„1. Będziemy stosowali Konwencję tylko do uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych na obszarze jednego z Umawiających się Państw.

2. Nie będziemy stosowali Konwencji do sporów, w których przedmiotem postępowania jest własność nieruchomości położona w Norwegii lub też prawo do takiej własności”.

Austria . . . . . dnia 2 maja 1961 r.

Japonia . . . . . dnia 20 czerwca 1961 r.

z oświadczeniem, że będzie stosowała Konwencję do uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych jedynie na obszarze innego Umawiającego się Państwa.

Niemiecka Republika Federalna . . . . . dnia 30 czerwca 1961 r.

z oświadczeniem, że na podstawie artykułu I ustępów 1 i 3 Konwencji Niemiecka Republika Federalna będzie stosowała Konwencję tylko do uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych na obszarze innego Umawiającego się Państwa.

Rumunia . . . . . dnia 13 września 1961 r.

z następującym zastrzeżeniem:

„Rumuńska Republika Ludowa będzie stosowała Konwencję jedynie do sporów wynikających ze stosunków prawnych, zarówno umownych, jak i pozaumownych, które uważane są przez prawo rumuńskie za stosunki handlowe.

Rumuńska Republika Ludowa będzie stosowała Konwencję do uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych na obszarze innego Umawiającego się Państwa. W odniesieniu do orzeczeń wydanych na obszarze innych Państw nie będących stronami Rumuńska Republika Ludowa będzie stosowała Konwencję jedynie na zasadzie wzajemności ustalonej drogą porozumienia stron”.

Bułgaria . . . . . dnia 10 października 1961 r.

z następującym oświadczeniem:

„Bułgaria będzie stosowała Konwencję do uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych na obszarze Umawiającego się Państwa. W odniesieniu do orzeczeń wydanych na obszarze Państw nie będących stronami będzie ona stosowała Konwencję jedynie w takim zakresie, w jakim te Państwa zapewnią wzajemność traktowania”.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz